

ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΔΣΑ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

Δικαστήριο: **ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ**

Τόπος: **ΑΘΗΝΑ**

Αριθ. Απόφασης: **589**

Ετος: **2009**

Περίληψη

Επίδοσεις προς αντίκλητο δικηγόρο - Έννομο συμφέρον για άσκηση αναιρέσεως - Τύπος δικαιοπραξίας που συνάπτεται στην αλλοδαπή, για ακίνητο που βρίσκεται στην Ελλάδα -. Η πληρεξουσιότητα του δικηγόρου που διορίσθηκε για να εκπροσωπήσει το διάδικο σε ορισμένη δίκη παύει με την περάτωση αυτής, έκτοτε δε αποβάλλεται και η ιδιότητα του αντικλήτου. Πέραν της επίδοσης της οριστικής απόφασης στον πληρεξούσιο δικηγόρο, δεν μπορεί να γίνει επίδοση της κλήσεως για τη συζήτηση ενδίκου μέσου, εκτός αν γίνεται προς εκείνον που το υπέγραψε ή αν έχει διορισθεί ως αντίκλητος κατά τον τρόπο που ορίζει το άρθρ. 142 (βλ. και ΑΠ 1185/04). Νόμιμα, συνεπώς, γίνεται η επίδοση προς το δικηγόρο που υπογράφει το αναιρετήριο, για τη δίκη στον Άρειο Πάγο. Το έννομο συμφέρον προκύπτει κυρίως από τη βλάβη που υπέστη ο διάδικος που επιδιώκει τον έλεγχο της απόφασης. Βλάβη του διαδίκου υπάρχει, όταν βλάπτεται (ηττάται), δηλαδή όταν απορρίπτονται ολικά ή μερικά οι προτάσεις του ή γίνονται ολικά ή μερικά δεκτές έναντι αυτού αιτήσεις του αντιδίκου του. Η βλάβη δηλαδή του αναιρεσειόντος πρέπει να υπάρχει σε σχέση με τον αντίδικό του για τον οποίο η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να περιέχει κάποια ευνοϊκή διάταξη. Το έννομο συμφέρον πρέπει να κρίνεται από την προσβαλλόμενη απόφαση (ΚΠολΔ 68), εφόσον δε δεν θεμελιώνεται από τα εκτιθέμενα στο δικόγραφο της αναίρεσης και δεν προκύπτει από το διατακτικό της προσβαλλομένης, ο αντίστοιχος λόγος αναίρεσης απορρίπτεται ως απαράδεκτος. Η δικαιοπραξία που συνάπτεται στην αλλοδαπή για μεταβίβαση ακινήτου που βρίσκεται στην Ελλάδα, πρέπει να γίνεται με δημόσιο έγγραφο, ενώπιον δημόσιας αρχής αρμόδιας κατά τόπον και καθ' ύλην. Για τις ΗΠΑ τέτοια αρχή είναι ο δημόσιος συμβολαιογράφος (notary public), για την εγκυρότητα δε του εγγράφου αυτού, δεν απαιτείται επικύρωση του από δημόσια αρχή των ΗΠΑ ή από το Ελληνικό Γενικό Προξενείο της Ν. Υόρκης. Για να κριθεί, ότι το έγγραφο με το οποίο καταρτίζεται η συμφωνία στην αλλοδαπή αποτελεί δημόσιο έγγραφο, πρέπει ο αλλοδαπός συμβολαιογράφος να βεβαιώνει ότι ο συμβαλλόμενος ή τα συμβαλλόμενα μέρη: α) δήλωσαν ενώπιον του το είδος της σύμβασης β) την εκτέλεσή της και γ) ότι η σύμβαση είναι αποτέλεσμα της ελεύθερης βούλησής τους (βλ. και ΑΠ 517/88, 617/80, 1474/79).

Κείμενο Απόφασης

Αριθμός 589/2009

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α1' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Γεώργιο Καλαμίδα, Αντιπρόεδρο Αρείου Πάγου, Διονύσιο Γιαννακόπουλο, Ιωάννη - Σπυριδώνα Τέντε, Βασίλειο Φούκα και Γεώργιο Χρυσικό, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 2 Φεβρουαρίου 2009, με την παρουσία και της Γραμματέως Χριστίνας Σταυροπούλου, για να δικάσει μεταξύ:

Του αναιρεσειόντος: Χ, ο οποίος δεν παραστάθηκε.

Του αναιρεσιβλήτου: Ψ, ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Παναγιώτη Τσιλιμιδό, με δήλωση κατ' άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ, ο οποίος δήλωσε ότι ανακαλεί την από 23 Ιανουαρίου 2009 δήλωσή του παρίσταται και τον εκπροσωπεί δήλωσε επίσης ότι το ορθό όνομα του αναιρεσιβλήτου είναι Ψ Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 20 Ιανουαρίου 2004 αγωγή του ήδη αναιρεσειόντος που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Εκδόθηκε η απόφαση με αριθμό 6026/2005 και στη συνέχεια η απόφαση με αριθμό 6895/2006 του Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί ο αναιρεσειών με την από 29 Δεκεμβρίου 2006 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης Γεώργιος Χρυσικός, ανέγνωσε την από 26 Ιανουαρίου 2009 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της από 29-12-2006 αίτησης

αναίρεσης. Ο πληρεξούσιος του αναιρεσιβλήτου ζήτησε την απόρριψη της αιτήσεως και την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

I. Επειδή, από το άρθρο 142 Κ.πολ.Δ σαφώς συνάγεται ότι ο διορισμός αντικλήτου γίνεται είτε με δήλωση του ενδιαφερομένου στη γραμματεία του πρωτοδικείου της κατοικίας του, είτε με ρήτρα σε σύμβαση. Η δήλωση για τον διορισμό του αντικλήτου γίνεται αυτοπροσώπως ή με ειδικό πληρεξούσιο και αν την κάνει κάτοικος του εξωτερικού, η δήλωση αυτή γίνεται στη γραμματεία του πρωτοδικείου της πρωτεύουσας. Εξ' άλλου, στο άρθρο 143 Κ.Πολ.Δ ορίζεται ότι: "1. Ο δικαστικός πληρεξούσιος που διορίσθηκε σύμφωνα με το άρθρο 96 είναι αυτοδικαίως και αντίκλητος για όλες τις επιδόσεις που αναφέρονται στη δίκη στην οποία είναι πληρεξούσιος, στις οποίες περιλαμβάνονται και η επίδοση της οριστικής απόφασης. 2. Η επίδοση μπορεί να γίνει και στον αντίκλητο, εκτός να πρόκειται για αποφάσεις ή πράξεις που επιβάλλουν αυτοπρόσωπη ενέργεια του ενδιαφερόμενου, οι οποίες πρέπει να επιδίδονται στον ίδιο. 3. Η επίδοση της κλήσης για την πρώτη συζήτηση αγωγής ή ενδίκου μέσου μπορεί να γίνει σε όποιον τα έχει υπογράψει ως πληρεξούσιος. 4. Η επίδοση σε πρόσωπο που έχει την διανομή ή την έδρα του στο εξωτερικό ή είναι άγνωστης διαμονής, πρέπει να γίνεται υποχρεωτικά στον αντίκλητο, εφόσον αναφέρεται στον κύκλο των υποθέσεων για τις οποίες έχει γίνει ο διορισμός του, και όταν ακόμη πρόκειται για αποφάσεις ή πράξεις που επιβάλλουν αυτοπρόσωπη ενέργεια του παραλήπτη της επίδοσης. Όπως σαφώς προκύπτει από τις διατάξεις αυτές η πληρεξουσιότητα του δικηγόρου που διορίσθηκε σύμφωνα με το άρθρο 96 του Κ.Πολ.Δ για να εκπροσωπήσει το διάδικο σε ορισμένη δίκη παύει με την περάτωση αυτής, έκτοτε δε αποβάλλεται και η ιδιότητα του αντικλήτου. Συνεπώς, πέραν της επιδόσεως της οριστικής αποφάσεως για την οποία ειδικώς προβλέπει η διάταξη της πρώτης παραγράφου του άρθρου 143, στον πληρεξούσιο δικηγόρο δεν μπορεί να γίνει επίδοση της κλήσεως για τη συζήτηση ενδίκου μέσου, εκτός αν γίνεται προς εκείνον που το υπέγραψε ή αν έχει διορισθεί ως αντίκλητος κατά τον τρόπο που ορίζει το άρθρο 142 (ΑΠ 1185/2004). Εν προκειμένω από την προσκομιζόμενη υπ' αριθ. 1001/26-2-2007 έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών ... προκύπτει ότι κεκυρωμένο αντίγραφο της ένδικης αίτησης αναίρεσης και της κλήσης προς εμφάνιση και συζήτηση κατά τη δικάσιμο της 21-1-2008, κατά την οποία η συζήτηση αναβλήθηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, και η υπόθεση μεταφέρθηκε στο πινάκιο της ίδιας δικασίμου, επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στον αναιρεσείοντα με την τήρηση και των διατυπώσεων της διάταξης του αρθρ. 128 παρ. 4 και εκείνης του άρθρου 143 παρ. 3 του Κ.Πολ.Δ αφού η επίδοση έγινε με θυροκόλληση στο Γραφείο του Λεωνίδα Παυλόπουλου, με την ιδιότητα του πληρεξούσιου Δικηγόρου και κατά νόμο αντικλήτου του αναιρεσείοντος, από το γεγονός ότι υπογράφει με τις ίδιες ιδιότητες το δικόγραφο της ένδικης αίτησης αναίρεσης. Ο αναιρεσείων όμως, όπως προκύπτει από τα πρακτικά, δεν εμφανίσθηκε, ούτε κατέθεσε έγγραφη δήλωση κατά το άρθρο 242 παρ. 2 Κ.πολ.Δ, κατά την παραπάνω συνεδρίαση, όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε κατά τη σειρά του πινακίου. Επομένως, πρέπει να προχωρήσει η συζήτηση παρά την απουσία του αναιρεσείοντος (άρθρο 576 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ).

II. Κύρια θετική προϋπόθεση για την άσκηση του ενδίκου μέσου της αναίρεσης είναι να υπάρχει στον αναιρεσείοντα έννομο συμφέρον. Το έννομο συμφέρον που απαιτείται, για να ασκηθεί ένα ένδικο μέσο, επομένως και η αναίρεση, προκύπτει κυρίως από τη βλάβη που υπέστη ο διάδικος, ο οποίος επιδιώκει τον έλεγχο της απόφασης. Βλάβη του διαδίκου υπάρχει, όταν βλάπτεται (ηττάται), δηλαδή όταν απορρίπτονται ολικά ή μερικά οι προτάσεις του ή γίνονται ολικά ή μερικά δεκτές έναντι αυτού αιτήσεις του αντιδίκου του. Η βλάβη δηλαδή του αναιρεσείοντος πρέπει να υπάρχει σε σχέση με τον αντίδικο του για τον οποίο η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να περιέχει κάποια ευνοϊκή διάταξη. Το έννομο συμφέρον πρέπει να κρίνεται από την προσβαλλόμενη απόφαση (ΚΠολΔ 68), εφόσον δε δεν θεμελιώνεται από τα εκτιθέμενα στο δικόγραφο της αναίρεσης και δεν προκύπτει από το διατακτικό της προσβαλλομένης, ο αντίστοιχος λόγος αναίρεσης απορρίπτεται ως απαράδεκτος. Στην προκειμένη περίπτωση, από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι το Εφετείο απέρριψε την συνεκδικασθείσα από 16-1-2006 έφεση του αναιρεσιβλήτου ως απαράδεκτη για το λόγο ότι οι λόγοι της αφορούσαν αποκλειστικά αιτιολογίες της εκκληθείσας πρωτόδικης απόφασης, με τις οποίες εκτός από την απόρριψη της αγωγής του αναιρεσείοντος, απορρίφθηκαν και οι ισχυρισμοί του αναιρεσιβλήτου ως εναγομένου για την έλλειψη εννόμου συμφέροντος στο πρόσωπο του αναιρεσείοντος και για καταχρηστική άσκηση της αγωγής. Επομένως, ο πρώτος λόγος της αίτησης με τον οποίο αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια από τον αριθμό 1 του άρθ. 559 του Κ.Πολ.Δ κατά την απόρριψη της πιο πάνω έφεσης του αναιρεσιβλήτου είναι απαράδεκτος για έλλειψη εννόμου συμφέροντος στο πρόσωπο του αναιρεσείοντος. Εξάλλου, ο ίδιος λόγος αναίρεσης κατά το άλλο μέρος του, από τον αριθμό 1 του άρθ. 559 του Κ.Πολ.Δ, υπό την εκδοχή της παραβάσεως από την προσβαλλόμενη των συναλλακτικών ηθών είναι απαράδεκτος ως αόριστος αφού δεν προσδιορίζονται με το αναιρετήριο ποια είναι τα συναλλακτικά ήθη που παραβιάστηκαν.

III.- Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 118 παρ. 4, 566 παρ. 1, 577 παρ. 3' και 578 Κ.Πολ.Δ. προκύπτει ότι, αν η αγωγή κρίθηκε κατ' ουσίαν βάσιμη ή αβάσιμη, για να είναι ορισμένος και άρα παραδεκτός ο λόγος αναίρεσης, με τον οποίο αποδίδεται στο δικαστήριο της ουσίας η πλημμέλεια της παραβίασης συγκεκριμένου κανόνα ουσιαστικού δικαίου, έστω και αλλοδαπός, πρέπει να αναφέρονται στο αναιρετήριο, εκτός των άλλων οι φερόμενοι ως παραβιασθέντες κανόνες ουσιαστικού

δικαίου, προκειμένου να ελεγχθεί αναιρετικά εάν υπάρχει εσφαλμένη εφαρμογή τους ή έλλειψη αιτιολογιών ή αντίφαση ή ανεπάρκεια αυτών, ενόψει του ότι ο Άρειος Πάγος δεν μπορεί να προβεί σε αυτεπάγγελη θεμελίωση αυτών βάσει της αρχής *jura novit curia*, η οποία δεν εφαρμόζεται, στην αναιρετική διαδικασία (ολ. Α.Π. 20/2005, Α.Π. 649/2005). Στην προκειμένη περίπτωση, με τους δεύτερο και τρίτο λόγους αναίρεσης κατά το ένα μέρος τους και κατ' ορθή εκτίμηση των εκτιθεμένων με το αναιρετήριο αποδίδονται στην προσβαλλόμενη απόφαση πλημμέλειες από τον αριθμό 1 του άρθ. 559 του Κ.Πολ.Δ ότι το Εφετείο παραβίασε τις διατάξεις ουσιαστικού δικαίου της Πολιτείας Ιλλινόϊς των ΗΠΑ, που ρυθμίζουν τον τύπο κατάρτισης του συμβολαίου πώλησης ακινήτου, με το να κρίνει ότι το ένδικο έγγραφο που επικυρώθηκε από Συμβ/φο στην ίδια Πολιτεία είναι έγκυρο και υποστατό ενώ ήταν κατά τις ίδιες διατάξεις ανυπόστατο. Ενόψει των προεκτεθέντων, οι λόγοι αυτοί αναίρεσης είναι απαράδεκτοι ως αόριστοι, αφού δεν παρατίθενται στο αναιρετήριο εναριθμώς οι φερόμενοι ως παραβιασθέντες κανόνες του αλλοδαπού ουσιαστικού δικαίου της πιο πάνω Πολιτείας των ΗΠΑ, που κρίθηκαν εφαρμοστέοι ενόψει και τις διατάξεις του άρθρου 11 του ΑΚ, και για ποιους λόγους στο πλαίσιο εφαρμογής των ιδίων διατάξεων (που δεν προσδιορίζονται) το προσβαλλόμενο συμβόλαιο είναι ανυπόστατο και άκυρο.

IV. Κατά τη διάταξη του αρθρ. 559αριθ. 1 του ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται μόνο αν παραβιάστηκε κανόνας του ουσιαστικού δικαίου στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιοπρασιών, ανεξάρτητα από το εάν πρόκειται για νόμο ελληνικό ή ξένο. Ο κανόνας δικαίου παραβιάζεται, αν δεν εφαρμοστεί, ενώ συνέτρεχαν οι πραγματικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή του, ή αν εφαρμοστεί, ενώ δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις αυτές, καθώς και αν εφαρμοστεί εσφαλμένα, η δε παραβίαση εκδηλώνεται είτε με ψευδή ερμηνεία, είτε με κακή εφαρμογή, δηλαδή με εσφαλμένη υπαγωγή (Ολ.ΑΠ 7/2006 και 4/2005). Εξάλλου, από τη διάταξη του άρθρου 11 του Α.Κ. προκύπτει ότι κάθε δήλωση βουλήσεως που τείνει στην παραγωγή ορισμένου έννομου αποτελέσματος (δικαιοπραξία), είναι έγκυρη, ως προς τον τύπο, αν είναι σύμφωνη είτε με το δίκαιο που διέπει το περιεχόμενό της, είτε με το δίκαιο του τόπου που επιχειρείται, είτε με το δίκαιο της ιθαγενείας όλων των μερών, ενώ από τη διάταξη του άρθρου 12 του ίδιου κώδικα προκύπτει ότι ο τύπος της εμπράγματης δικαιοπραξίας ρυθμίζεται από το δίκαιο της τοποθεσίας του πράγματος (*Lex rei sitae*). Η τελευταία διάταξη έχει εφαρμογή επί εμπραγμάτων μόνο δικαιοπρασιών όπως είναι η κατά το άρθρο 1033 του ίδιου κώδικα συμφωνία μεταξύ του κυρίου και του αποκτώντος ότι μετατίθεται σε αυτόν η κυριότητα ακινήτου, η οποία, κατά την ίδια διάταξη γίνεται με συμβολαιογραφικό έγγραφο και υποβάλλεται σε μεταγραφή, σε αντίθεση με την ενοχική σύμβαση της πώλησης η οποία αποτελεί και την κατά την ίδια διάταξη του αριθ. 1033 του ΠΚ νόμιμη αιτία και διέπεται από το άρθ. 11 του Α.Κ. Από όλα τα παραπάνω, προκύπτει ότι η δικαιοπραξία μεταβιβάσεως ακινήτου, που βρίσκεται στην Ελλάδα, πρέπει να γίνεται με δημόσιο έγγραφο, ενώπιον δημόσιας αρχής αρμόδιας κατά τόπον και καθ' ύλην, η οποία προκειμένου για δικαιοπραξία που γίνεται στην Ελλάδα είναι ο συμβολαιογράφος, ενώ για αυτήν που γίνεται στην αλλοδαπή και στην ένδικη περίπτωση στις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής, είναι η καθοριζόμενη από το εσωτερικό δίκαιο της πολιτείας στην οποία καταρτίζεται αυτή δηλαδή ο δημόσιος Συμβολαιογράφος (*notary public*). Εξάλλου, για να κριθεί αν το έγγραφο με το οποίο καταρτίζεται η συμφωνία στην αλλοδαπή φέρει το χαρακτήρα δημοσίου εγγράφου, με την έννοια του συμβολαιογραφικού πρέπει ο αλλοδαπός συμβολαιογράφος να βεβαιώνει ότι ο συμβαλλόμενος ή τα συμβαλλόμενα μέρη: α) δήλωσαν ενώπιον του το είδος της σύμβασης β) την εκτέλεσή της και γ) ότι η Σύμβαση είναι αποτέλεσμα της ελεύθερης βούλησής τους, ενόψει του άρθρου 439 του Κ.Πολ.Δ., να εφαρμοστούν οι διατάξεις του τόπου όπου εκδόθηκε. Επομένως, έγγραφο συντεταγμένο κατά τις προβλεπόμενες από τον αλλοδαπό νόμο διατυπώσεις λογίζεται και στην Ελλάδα δημόσιο και αποτελεί πλήρη απόδειξη για όλους, ως προς όσα βεβαιώνονται σ' αυτό κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 438 του Κ.Πολ.Δ (ΑΠ 517/1988, 617/1980, 1474/1979). Στην προκειμένη περίπτωση, από την κατ' άρθ. 561 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ επισκόπηση από το Δικαστήριο του Αρείου Πάγου του δικογράφου της από 20-1-2004 αγωγής του αναιρεσιόντος επί της οποίας εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση, ζητήθηκε να κηρυχθεί - αναγνωρισθεί άκυρο και ανυπόστατο, διότι προεχόντως δεν έχει τα κατά νόμο απαραίτητα στοιχεία για να θεωρηθεί και ισχύσει ως συμβολαιογραφικό έγγραφο, το από 27-5-1996 συμβόλαιο μεταβιβάσεως ακινήτου με εγγύηση του Δημοσίου συμβολαιογράφου της πόλης του Σικάγο της κομινείας Κουκ της Πολιτείας του Ιλλινόϊς των ΗΠΑ ... με το οποίο η μητέρα του αναιρεσιόντος - ενάγοντος φέρεται να μεταβίβασε με μονομερή δήλωσή της στον αναιρεσίβλητο-εναγόμενο τις οριζόντιες ιδιοκτησίες ξενοδοχείου που βρίσκεται στην Με την προσβαλλόμενη απόφαση του Εφετείου Αθηνών απορρίφθηκε η έφεση του αναιρεσιόντος που άσκησε κατά της πρωτόδικης απόφασης με την οποία επίσης είχε απορριφθεί η ίδια αγωγή με τις ακόλουθες αιτιολογίες: Η μητέρα των διαδίκων Ζ, κάτοικος στη ζωή στο ... των Η.Π.Α., πέθανε στην ... στις 24-8-1996. Η αποβιώσασα με το από 27-5-1996 έγγραφο, το οποίο καταρτίστηκε στην πολιτεία του Ιλλινόϊς των ΗΠΑ και προσκομίζεται σε επίσημη μετάφραση, δηλώνει ότι "με το αντίτιμο δέκα δολλαρίων και με άλλη ικανή και πολύτιμη ανταμοιβή, που έχει ήδη εξοφληθεί, μεταβιβάζει κατά κυριότητα στον εναγόμενο Ψ την ακίνητη περιουσία της, που βρίσκεται στην Ελλάδα και μάλιστα το μερίδιό της (50%) στο ξενοδοχείο "...", που βρίσκεται στην ... και στη διασταύρωση των οδών ... και Κάτω από το έγγραφο αυτό υπάρχει, με την ίδια ημερομηνία, δήλωση αναγνώρισης της μεταβιβάζουσας (πωλήτριας) ενώπιον του δημόσιου Συμβολαιογράφου (*notary public*) της πιο πάνω πολιτείας Άντονι Ι. Μποτάλλα (*Antony I. Bottalla*), ο οποίος πιστοποιεί, με την υπογραφή και την σφραγίδα του, ότι "η Ζ, την οποία γνωρίζω προσωπικά και είναι το ίδιο άτομο του οποίου το όνομα αναγράφεται στο ανωτέρω επίσημο νομικό έγγραφο, ενεφανίσθη ενώπιον μου προσωπικά την ημέρα αυτή και ομολόγησε ότι υπέγραψε, σφράγισε και παρέδωσε το εν λόγω επίσημο νομικό έγγραφο ελεύθερα και θεληματικά, για τις χρήσεις και τους

σκοπούς όπως αναπτύσσονται ανωτέρω". Επίσης το έγγραφο αυτό επικυρώθηκε, στις 14-5-1997, από την Πρόξενο της Ελλάδος στο Σικάγο Από τα παραπάνω πραγματικά περιστατικά αποδεικνύεται ότι ο προαναφερόμενος δημόσιος συμβολαιογράφος με την σφραγίδα και την υπογραφή του βεβαιώνει ότι η πωλήτρια και μητέρα των διαδίκων εμφανίσθηκε ενώπιον του και συνέταξε το παραπάνω έγγραφο, το οποίο υπέγραψε η ίδια, το περιεχόμενο του οποίου συνοπτικά του επανέλαβε και ότι η δήλωσή της αυτή είναι αποτέλεσμα της ελεύθερης θέλησής της. Επομένως, το ιδιωτικό αυτό έγγραφο, που αναγνωρίστηκε από αρμόδια προς τούτο αρχή και μάλιστα από δημόσιο λειτουργό, κατά τις διατυπώσεις του τόπου σύνταξής του, δηλαδή της πολιτείας του Ιλλινόις των ΗΠΑ (βλ. το δικαίο της πολιτείας αυτής που προσκομίζεται σε επίσημη μετάφραση), αποτελεί συστατικό τύπο, ως δημόσιο έγγραφο και παρέχει πλήρη απόδειξη στην ημεδαπή για τα αναφερόμενα σ' αυτό. Εξάλλου, για την εγκυρότητα του εγγράφου αυτού, δεν απαιτείται επικύρωση του είτε από δημόσια αρχή των Η.Π.Α., είτε από το Ελληνικό Γενικό Προξενείο της Ν. Υόρκης, αν και στην προκειμένη περίπτωση έχει επικυρωθεί από την πρόξενο της Ελλάδος στο Σικάγο. Η επικύρωση θα ήταν απαραίτητη, αν αμφισβητούνταν η γνησιότητα του εγγράφου από τον ενάγοντα, πράγμα που δεν συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση, για να ληφθεί υπόψη από το παρόν Δικαστήριο χωρίς απόδειξη, σύμφωνα με το άρθρο 456 του ΑΚ. Όμως στο έγγραφο αυτό δεν περιέχεται η εμπράγματη (εκποιητική) δικαιοπραξία, αλλά μόνον η ενοχική (υποσχετική) δικαιοπραξία, αφού στον προαναφερόμενο συμβολαιογράφο εμφανίσθηκε μόνον η μητέρα των διαδίκων (πωλήτρια) και υποσχέθηκε να μεταβιβάσει στον εναγόμενο (αγοραστή) το μερίδιο της στο επίδικο ακίνητο. Για το λόγο αυτό και η από 16-2-2004 αγωγή του σημερινού εναγομένου Ψ, με την οποία ζητούσε να αναγνωρισθεί συγκύριος, κατά ποσοστό 50% εξ αδιαιρέτου επί του επιδίκου ακινήτου, απορρίφθηκε ως αβάσιμη στην ουσία, με την με αριθμό 5.639/20-9-2004 οριστική απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, κατά της οποίας ο τελευταίος άσκησε έφεση, η οποία εκκρεμεί, ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου. Μετά την έκδοση της απόφασης αυτής και μάλιστα στις 20-12-2004, ο εναγόμενος εμφανίσθηκε ενώπιον του δημοσίου Συμβολαιογράφου του Σικάγο, της Κομητείας Κουκ, της Πολιτείας του Ιλλινόις των Η.Π.Α. και αποδέχθηκε την πρόταση της μητέρας του, με αποτέλεσμα η πρόταση και η αποδοχή της επικαλούμενης σύμβασης πωλήσεως να μην συμπίπτουν χρονικά. Τα πιο πάνω έγγραφα ο εναγόμενος μετέγραψε στα βιβλία μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου Αθηνών, στις 14-9-2001 (τόμο 4.359 και αριθμό 147) και στις 27-1-2005 (τόμο 4558 και αριθμό 456), αντίστοιχα. Όμως σε προγενέστερο χρονικό σημείο και μάλιστα στις 19-7-2001, ο ενάγων είχε αποδεχθεί την κληρονομιά της μητέρας του Ζ, με την με αριθμό 274/19-7-2001 δήλωση αποδοχής κληρονομιάς, ενώπιον της συμβολαιογράφου Αθηνών Ασημίνας Επαμ. Αναδιώτου, την οποία μετέγραψε νόμιμα στα βιβλία μεταγραφών του πιο πάνω Υποθηκοφυλακείου, στις 23-7-2001 (τόμο 4.353 και αριθμό 468). Ενόψει όλων των παραπάνω, το προσβαλλόμενο από 27-5-1996 συμβόλαιο του δημοσίου Συμβολαιογράφου Άντονι Μποτάλα, της πολιτείας του Ιλλινόις των Η.Π.Α. έχει καταρτισθεί σύμφωνα με τους τύπους της εν λόγω πολιτείας και δεν πάσχει από οποιαδήποτε ακυρότητα. Βέβαια, αν και είναι προφανές το έννομο συμφέρον του ενάγοντος, διότι με την αναγνώριση της ακυρότητας, θα κληθεί ως εξ αδιαθέτου κληρονόμος στην περιουσία της μητέρας του, δεν συνδέει το αίτημα αυτό, δηλαδή την αναγνώριση της ακυρότητας του πιο πάνω συμβολαίου, με το αίτημα να αναγνωρισθεί και το κληρονομικό του δικαίωμα, ώστε να έχει υποχρέωση το δικαστήριο, να ερευνήσει, σύμφωνα με το Ελληνικό πλέον δικαίο, λόγω της τοποθεσίας του επιδίκου ακινήτου (άρθρο 12 του ΑΚ), αν ολοκληρώθηκε η σύμβαση πωλήσεως, αφού η πρόταση και η αποδοχή διαφέρουν χρονικά (άρθρο 161 του ΑΚ), τότε ολοκληρώθηκε αυτή (άρθρο 194 του ΑΚ) και ποιος απέκτησε τελικά την κυριότητα επί του επιδίκου ακινήτου (βλ. ΑΠ 545/2003 ΝοΒ 2004.34), έστω και αν το πρωτοβάθμιο δικαστήριο εκ περισσού ερεύνησε και το θέμα αυτό. Επομένως, η αγωγή έπρεπε να απορριφθεί ως αβάσιμη στην ουσία. Το Εφετείο με το να απορρίψει με τις ανωτέρω σκέψεις τους αντίστοιχους λόγους της έφεσης του αναιρεσιδόντος, κατά την ομοίως κρίνσής ως προς το απορριπτικό αποτέλεσμα πρωτόδικης απόφασης, ύστερα από αντικατάσταση των αιτιολογιών της, ορθά εφάρμοσε και δεν παραβίασε τις εφαρμοσθείσες ως άνω ουσιαστικές διατάξεις των άρθρων 11 και 161 του Α.Κ., 438, 439 του Κ.Πολ.Δ. Επομένως, τα όσα αντίθετα υποστηρίζει ο αναιρεσιδόντας με τους δεύτερο και τρίτο λόγους του αναίρετηρίου κατά το άλλο μέρος τους, με τους οποίους αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια από τον αριθ. 1 του άρθ. 559 του Κ.Πολ.Δ. κρίνονται αβάσιμα και απορριπτικά, όπως και οι αντίστοιχοι λόγοι αναίρεσης. Εξάλλου, ο ίδιος δεύτερος λόγος αναίρεσης κατά το μέρος του με το οποίο αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση παραβίαση των διατάξεων των άρθρων 369, 194 και 1033 του Α.Κ. με εσφαλμένη εφαρμογή κρίνεται αβάσιμος, γιατί στηρίζεται σε εσφαλμένη προϋπόθεση, αφού το Εφετείο με ειδική σκέψη του που δεν προσβάλλεται, κρίνοντας την ένδικη σύμβαση ως ενοχικού χαρακτήρα υποσχετική δικαιοπραξία δεν εφάρμοσε τις ίδιες διατάξεις κατ' επιταγή της διάταξης του άρθρου 11 του Α.Κ. που εφάρμοσε.

V.- Ο τρίτος λόγος αναίρεσης κατά το δεύτερο μέρος του, με τον οποίο αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια από τον αριθμό 20 του άρθ. 559 του Κ.Πολ.Δ, υπό την εκδοχή της εσφαλμένης ανάγνωσης του περιεχομένου του επίμαχου συμβολαίου, είναι απαράδεκτος ως αόριστος, γιατί δεν προσδιορίζεται με το αναίρετήριο ποιο είναι εκείνο το μέρος του ίδιου εγγράφου που δεν έχει καταρτισθεί σύμφωνα με τους τύπους της Πολιτείας Ιλλινόις και το οποίο με την εσφαλμένη ανάγνωση κρίθηκε ότι είναι σύμφωνο με τους ίδιους τύπους που δεν προσδιορίζονται στο αναίρετήριο.

VI.- Ο τρίτος λόγος αναίρεσης κατά το τρίτο και τελευταίο μέρος του, με τον οποίο αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η πλημμέλεια από τον αριθμό 11 του άρθρου 559 του Κ.Πολ.Δ, υπό την εκδοχή ότι από τα έγγραφα που προσκόμισε ο αναιρεσιβλήτης δεν αποδεικνύονταν η γνησιότητα και η εγκυρότητα του επίμαχου συμβολαίου είναι απαράδεκτη, γιατί με το περιεχόμενο του από το οποίο δεν συντρέχει εξαιρετική περίπτωση από εκείνες του άρθ. 561 παρ. 1 του Κ.Πολ.Δ, πλήττεται πλέον

αποκλειστικά η ουσία της υπόθεσης και η εκτίμηση των αποδείξεων από το Εφετείο που δεν υπόκεινται δε αναιρετικό έλεγχο.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 29-12-2006 αίτηση του Χ για αναίρεση της υπ' αριθ. 6895/2006 απόφασης του Εφετείου Αθηνών.

Καταδικάζει τον αναιρεσείοντα στη δικαστική δαπάνη του αναιρεσιβλήτου την οποία ορίζει σε χίλια οκτακόσια (1800) ευρώ και για τις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσε.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 26 Φεβρουαρίου 2009. Και

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 11 Μαρτίου 2009.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Πρόεδρος: Γεώργιος Καλαμίδας

Εισηγητές: Γεώργιος Χρυσικός

Λήμματα: Επιδόσεις προς αντίκλητο δικηγόρο, Έννομο συμφέρον για άσκηση αναιρέσεως, Τύπος δικαιοπραξίας που συνάπτεται στην αλλοδαπή, για ακίνητο που βρίσκεται στην Ελλάδα

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Δημοσίευση: ΤΡΑΠΕΖΑ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΔΣΑ **Έτος:** 2009 **Τόμος:** 57 **Σελ.:** 1714
ΝΟΜΙΚΟ ΒΗΜΑ
